

1 martie

Ziua internațională a protecției civile

Prima atestare istorică a Organizației Internaționale a Apărării Civile este datată în 1931, anul în care generalul medic francez Georges Saint-Paul a înființat la Paris fundația "Asociația Leii din Geneva" (Lieux de Geneva Association) sau "Geneva Zones" (Geneva fiind sediul Crucii Roșii și sediul Ligii Națiunilor).

Prima atestare istorică a Organizației Internaționale a Apărării Civile este datată în 1931, anul în care generalul medic francez Georges Saint-Paul a înființat la Paris fundația "Asociația Leii din Geneva" (Lieux de Geneva Association) sau "Geneva Zones" (Geneva fiind sediul Crucii Roșii și sediul Ligii Națiunilor). Prin înființarea acestei fundații, acesta a vrut să definească zonele neutre sau orașele deschise în care unele categorii de populație civilă să se poată refugia pe timpul războiului. El s-a gândit, în mod special, la femei, copii, bolnavi și persoane în vârstă. Ideea fondatorului "Geneva Zones" a fost, de fapt, să creeze în toate țările zone de siguranță bine demarcate sau localități stabilite pe o bază permanentă și recunoscute ca atare, încă din timp de pace, prin înțlegeri bilaterale sau internaționale.

Acest program a fost prezentat pentru prima dată înainte de anul 1929 de Georges Saint-Paul (il găsim consemnat într-un jurnal medical, în ziar, precum și în documentele a numeroase conferințe).

Mai târziu, în anul 1935, la inițiativa "Geneva Zones Association", Parlamentul Francez a adoptat în unanimitate o rezoluție, invitând guvernele să studieze modalitățile de creare în fiecare țară, în funcție de înțelegerile ratificate, de localități, locuri și zone care, în caz de conflicte armate, să fie apărate de toți guvernanții prin tratative militare...".

Generalul medic Georges Saint-Paul, dar, la rugămintea sa, Asociația a fost transferată de la Paris la Geneva și a devenit "Comitetul Internațional pentru Protecția Populației Civile și a Construcțiilor Istorice pe Timp de Război".

Dintre realizările asociației trebuie să menționăm beligeranții din Războiul Civil din Spania (1936) și din conflictul din China (1937) și crearea de zone neutre pentru unele categorii de necombatanți din timpul războiului.

Cu toate că experții au demonstrat că zonele neutre pot oferi condiții sigure pentru populația civilă.

Deși în numele protecției civile, membrii asociației subliniau: "Înainte de începerea războiului, este necesar și merită să se determine în ce mod și în ce locuri trebuie să fie create zone neutre... când războiul a început, când violențele au izbucnit și în timpul Război Mondial beligeranții nu au avut nici o grijă de populația civilă".

În anul 1937, Comitetul Internațional pentru Protecția Populației Civile și a Construcțiilor Istorice pe Timp de Război a prezentat la Geneva "Tratatul pentru Protecția Civilă", un adevărat manifest public. Lucrarea consemnează acțiunile generalului medic Saint-Paul, experiența acumulată, precum și prezentarea unei schițe preliminare a unei Convenții Internaționale privind crearea unei "zone neutre numită Zona Geneva".

Ideile și principiile dezvoltate în această lucrare au fost izvorul de inspirație pentru schițarea textului prezentat la Conferința Diplomatică de la Geneva din mai-august 1949 și pentru revizuirea a patru Convenții "privind protecția persoanelor civile în timp de război", adoptate anterior.

Întrucât schița Convenției "Geneva Zones", prevăzută cu zone întinse, combinate cu protecția monumentelor și chiar a orașelor istorice și artistice, permitea să fie folosite ca refugiu atât pentru răniții și bolnavii din forțele armate, cât și pentru unele categorii de civili, cum ar fi femei, copii, bolnavi, invalizi și persoane în vârstă, Conferința Diplomatică a divizat proiectul în două părți distincte.

În prima parte au fost ratificate "zonele spitalelor și localităților" pentru răniții și bolnavii din forțele armate protejate de emblema Crucii Roșii, iar în cea de-a doua au fost create "spitale, zone de siguranță, localități organizate și protejate de efectele războiului pentru răniți, bolnavi, invalizi, persoane în vârstă, copii sub cincisprezece ani, femei gravide și mamele copiilor sub șapte ani", protejate de existența unui semn constituit din benzi roșii oblice (emblema Zonelor Geneva până în anul 1998).

După trei ani, în anul 1951 s-a încercat din nou implementarea acestor idei: pregătirea și dezvoltarea, din timp de pace, a locurilor de refugiu pentru populația civilă, aceste "zone de siguranță" pe

care beligeranții să le accepte și să le respecte în virtutea Dreptului Umanitar, explicat clar în Convențiile de la Geneva din 12 august 1949. Pe baza protecției furnizate prin Convențiile de la Geneva, au fost întocmite și perfectate planuri de evacuare și transfer a populației spre zonele neutre cu diferite municipalități din Europa.

La Conferința Internațională din 1954 de la Berlin privind problema protecției populației civile în timp de război, s-a pus în dezbatere necesitatea creării și recunoașterii zonelor neutre și a orașelor deschise. În analele Organizației Internaționale a Protecției Civile, această întâlnire devine cunoscută, mai târziu, sub numele de "*Prima Conferința Mondială de Apărare Civilă*". Urmând rezoluțiile adoptate de delegațiile de la Berlin, Asociația Internațională a făcut eforturi pentru a răspândi, în cât mai multe țări, principiul pregătirii locului de refugiu în colaborare cu instituțiile și organizațiile naționale de apărare sau protecție civilă.

În iulie 1956, "Buletinul Informativ ale Zonelor Geneva" (Geneva Zones Information Bulletin) a fost redenumit CIVIL DEFENCE (Apărare Civilă). Într-un Editorial al său a previzionat dezvoltarea Asociației: "*Reînceperea acțiunii generale prin Organizația Zonelor Geneva pentru protecția copiilor, mamelor, bătrânilor și invalizilor în caz de război coincide cu dezvoltarea organelor naționale de Apărare Civilă în diferite țări...Zonelor Geneva continuă eforturile lor în realizarea evacuării necombatanților în locuri de refugiu și zone cunoscute ca "Geneva Zones", continuă să lucreze la dezvoltarea planurilor pentru aceste locuri și să promoveze la nivel internațional măsurile Apărării Civile, care acționează ca o clearing house între organele naționale de Apărare Civilă*".

Acest lucru a avut un ecou deosebit. Conferința de-a doua a Apărării Civile, din anul 1957, desfășurată la Florența, a avut un caracter internațional. Pe timpul acestei întâlniri, delegațiile au stabilit, pentru Asociația Internațională de la Geneva, sarcina de a-și extinde activitățile sale - de la protecția omului la cele privind animalele - și transformarea sa într-o organizație specializată în materie de Protecție Civilă. Aceasta a fost realizată un an mai târziu, în 1958, Asociația Internațională a Zonelor Geneva devenind Organizația Internațională de Apărare Civilă și obținând un nou statut și membri în Organizație, a indivizilor, organismelor asociative cum sunt și organizațiile. Scopurile Organizației au fost extinse, continuând să se ocupe cu asigurarea securității și siguranței, concomitent cu preluarea responsabilităților de coordonare și supraveghere a diferitelor structuri naționale de Apărare Civilă. Au fost realizate schimburi de experiențe, activitățile protecției civile, s-au facilitat schimburi de experți în domeniul pregătirii, pregătirii și intervenției împotriva dezastrelor.

Pe baza noului statut, Organizația Internațională de Apărare Civilă și-a desfășurat Conferința Mondială a Apărării Civile în mai 1958. În urma acestei Conferințe s-a decis extinderea activității sale la protecția activității atmosferice, descentralizarea, evluarea activității sale și creșterea statutului internațional al personalului Apărării Civile. În urma acestei Conferințe s-a obținut rezultat prin faptul că testele nucleare au fost interzise și că numărul de teste nucleare a scăzut în multe țări, personalul Apărării Civile a devenit un instrument al Dreptului Umanitar Internațional și al Dreptului Internațional Privat.

Începând cu anul 1960, Organizația și-a largit preocupările, incluzând, pe lângă protecția populației în timp de război și protecția pe timp de pace, în cazul producerii dezastrelor naturale și tehnologice.

În anul 1966, la Conferința Internațională privind Protecția Radiologică, desfășurată la Monaco, a fost adoptat textul primei Constituții care i-a conferit statutul de organizație interguvernamentală. Această constituție poate fi privită ca o Convenție internațională, prin faptul că a creat cadrul pentru depunerea de către țările membre ale Organizației, a instrumentelor de ratificare.

Constituția devine efectiv o forță în 1 martie 1972, la prima Adunare Generală a Statelor Membre, fiind înregistrată în anul 1975 la Secretariatul ONU din New York, conform articolului 102 din Carta ONU și publicat în Seriele de Tratatate ale ONU.

Au avut loc mai multe Conferințe Mondiale ale Apărării Civile (Berlin - 1954, Florența - 1957, Geneva - 1958, Montreaux - 1961, Geneva - 1963, Geneva - 1972, Caracas - 1974, Tunis - 1978, Rabat - 1980, Amman - 1994, Beijing - 1998, Geneva - 2000, Kobe - 2005).

Acutizarea gravelor probleme umanitare, generate de producerea unor dezastre și de conflictele regionale, au determinat ca guvernele din tot mai multe state să ia în discuție responsabilitatea protejării populației civile tot mai afectată. Aceste demersuri s-au materializat prin declararea deceniului 1990-2000 "*Deceniul internațional de reducere a efectelor dezastrelor naturale*".

La cea de-a XI-a Conferință Mondială de Apărare Civilă, desfășurată în 1998, la Beijing, China, a fost adoptat *Planul Mondial de Acțiune pentru dezvoltarea apărării civile*, axat pe dezvoltarea structurilor de apărare civilă, cooperarea internațională în materie de ajutorare și asistență, concomitent cu promovarea măsurilor de prevenire și pregătire în fața dezastrelor.

La cea de-a XII-a Conferință Internațională din mai 2000, desfășurată la Geneva, este adoptată "*Convenția Cadru privind Asistența de Apărare Civilă*", prin care Apărarea Civilă este definită ca "*un instrument inevitabil de susținere a dezvoltării în fața dezastrelor naturale și provocate de om*".

În perioada 18-22 ianuarie 2005, la Kobe, Iyogo, Japonia, a avut loc, sub auspiciile O.N.U., Conferința Mondială privind Reducerea Dezastrelor, dedicată comemorării a 10 ani de la cutremurul devastator produs în regiunea Kobe. Conferința își propusese inițial să pună în discuție experiența autorităților nipone și a organismelor internaționale dobândită cu ocazia măsurilor de sprijinire a populației afectate și de reabilitare a infrastructurii vitale. Producerea tsunami-ului devastator din Oceanul Indian la 26 decembrie 2004 a impus organizatorilor formularea și transmiterea de condoleanțe guvernelor din țările afectate, compasiunea și solidaritatea cu populația grav afectată. De asemenea, au fost transmise felicitări pentru răspunsul și sprijinul comunității internaționale acordat statelor afectate, pentru a depăși mai ușor această tragedie. La sfârșitul Conferinței Mondiale s-a adoptat o declarație comună sub deviza : "*Reducerea riscului - un viitor mai sigur*".

Făcând un bilanț al progreselor obținute se poate constata că activitățile Organizației Internaționale a Protecției Civile s-au diversificat și se realizează, în principal, coordonarea și planificarea la nivel internațional a activităților de prevenire și atenuare a dezastrelor, precum și a eforturilor de atenuare a consecințelor accidentelor și calamităților de diferite tipuri, în timp de pace sau război.

În anul 1972, printr-o rezoluție adoptată de 1 Martie a fost stabilită ca Ziua Internațională a Protecției Civile.

